Het Goudspook

Oorspronkelijke roman van G. Dieterle

(4) (Vervolg.)

„Best," antwoordde de goudsmid die al spijt begon te krijgen dat hij indertijd de politie met die goudgeschiedenis op de hoogte had gesteld.

No. 41 was een onaanzienlijk, donker huis. De concierge, een oud verloopen type, stond aan de deur..

„Woont hier Sanspays ?"

„Sanspays woont hier . . . driehoog achter . . Is naar Londen."

„Ik ben zijn oom en dat is zijn broer. Wij komen van Algiers !"

„Oh, monsieur Sanspays is dan zeker ook van Algiers ?"

„Ja. Ontvangt hij dikwijls brieven uit Algiers ?"

„Sanspays ontvangt nooit een brief of een pakje. Hij gaat alleen heel dikwijls op reis. Nog geen twee dagen geleden is hij van een buitenlandsche reis teruggekeerd en nu is hij al weer weg." — „Waar kwam hij twee dagen geleden vandaan ?"

„Hij zei dat hij bij den President op visite was geweest en een tegenbezoek bij den Czaar van Rusland had gebracht . . . ."

„Komt er wel eens meer iemand om hem te spreken ?"

„Neen, u is de eerste gedurende het jaar, dat hij hier woont . . Maar ik verwacht nog iemand."

„Zoo, wie dan ?"

„Een zekeren Lecoque, die hem overal achterna loopt om een absint. Roubaix, zeide hij, ik moet weer naar het eiland en ik heb met iemand kennis gemaakt, die me altijd om een absint vraagt. Je zult zien, als ik weg ben, komt-ie hier . . Hij kan boven wachten totdat ik terugkom, maar het kan wel een veertien dagen duren."

„Zeg, Roubaix, we zouden graag eens zijn kamer willen zien !"

„Best. Dat kan wel !" De concierge slofte naar binnen om den sleutel te halen.

„Zeg John, er is natuurlijk niets te ontdekken op zijn kamer . . Wat een brutale rakker is die Sanspays."

„Ja," bromde de goudsmid.

Roubaix kwam terug en noodigde hen uit mee naar boven te gaan. Ze traden de kamer binnen. Er was niet meer te zien dan een tafel met een stoel en een ledikant. Aan de wanden hingen een paar platen uit Fransche, Duitsche en Engelsche illustraties. Op de tafel lag een papiertje waarop iets met potlood geschreven stond. Lecoque las

„Beste Lecoque,

Er is veel afwisseling in je vak. Eerst had je den vogel en niet de kooi, en nu heb je de kooi en niet den vogel. Salut van

Sanspays."

„Nou, ik kom wel eens terug als mijn neef thuis is," zei Lecoque tegen den concierge.

„Best heeren !"

Op straat gekomen riep Lecoque een auto aan en reed met den goudsmid naar het bureau van den prefect, zonder dat één woord tusschen beiden gewisseld werd.

Toen Lecoque en Bonboirie op het politiebureau kwamen, begon de prefect, die hen ontving, vreeselijk te razen en te schelden tegen den detective. Hij liep met groote, driftige passen zijn kamer op en neer, om dan opeens vlak voor Lecoque te blijven stilstaan. Hij keek hem uitdagend aan en schreeuwde : „Jelui detectives mogen van de justitie alles doen, maar ik zeg, dat jelui stommerikken zijn. Wat voor nut doen jelui eigenlijk ?"

„De stommiteiten van de politie weer goed maken," viel Lecoque hem in de rede. „Als zij den kerel niet dadelijk had gearresteerd, was er ten minste nog gelegenheid geweest hem ongemerkt te volgen . . Maar neen, jelui stoppen den vent in de doos en dan zitten politie en justitie verlegen met hem. Kort en goed, ik heb order gekregen de zaak te behandelen en jij volgt m'n instructies op. Luister. Deze man is Bonboirie. Hij moet zijn aanstelling hebben voor den tijd van zes maanden als ambtenaar van de geheime politie. Dat is één. De verdachte valsche munter, hoofdman van een geheimzinnige bende, heet Sanspays en woont Rue de Gérald 41."

De prefect keek verwonderd op en lachte.

„Ik ben op zijn kamer geweest," vervolgde de detective, zonder op het minachtende lachje van den prefect te letten, „maar hij is nu naar Engeland. Over tien dagen komt-ie terug. Dan zorg je, als hij terugkomt, dat er een rechercheur op zijn kamer is, die mijn naam aangenomen heeft. Hoe dat zaakje opgeknapt moet worden weet de schrandere politie wel . . . . . ."

De detective werd gestoord in het geven van zijn instructies door Baron Croix de Chapelle, die de kamer binnenkwam. Hij groette Lecoque op joviale wijze. „Wij zijn niet erg opgeschoten, Lecoque !"

„Dank zij den ijver van onzen prefect, neen," antwoordde deze. De politiebeambte beet van woede op zijn lippen en had den detective met plezier een pak slaag gegeven. Hij hield zich echter in.

„De zaak wordt belangwekkend !"

„Dat wordt ze. Maar ik weet nu toch iets meer ! Hij noemt zich Sanspays en vertoeft nu in Londen. Ik ga er met Bonboirie heen. De kerel geeft nagemaakte twintig-francstukken uit, die dertig francs aan goud waard zijn. In Londen zal ik nog wel meer te weten komen."

„Dat geloof ik ook. Men heeft mij verteld, dat de Essex Cross Bank uit alle groote plaatsen van het Continent een menigte goudstukken heeft geabsorbeerd, die een abnormaal hooge waarde hebben."

„Croix, ik geloof dat die geheele goudgeschiedenis een heel erg ingewikkeld zaakje is, dat we in de eerste jaren niet voor elkaar hebben . . . ."

„Ja, die Sanspays schijnt me een bijzonder gladde kerel."

„Misschien hebben we een gelukje," antwoordde Lecoque. „We zullen maar geen tijd verliezen en direct aan het werk gaan. Bonboirie, jij blijft hier en wacht op je papieren en Croix, ik wou jou wel even entrenous hebben."

Beide mannen gingen een zijvertrek binnen.

„Zeg Lecoque," begon Baron Croix, „*wij* moeten zorgen dat de bende ontmaskerd wordt, want er is heel veel voor ons aan gelegen. Onze reputatie staat op 't spel. Wij moeten zorgen dat wij den Engelschen detectives de vlieg afvangen."

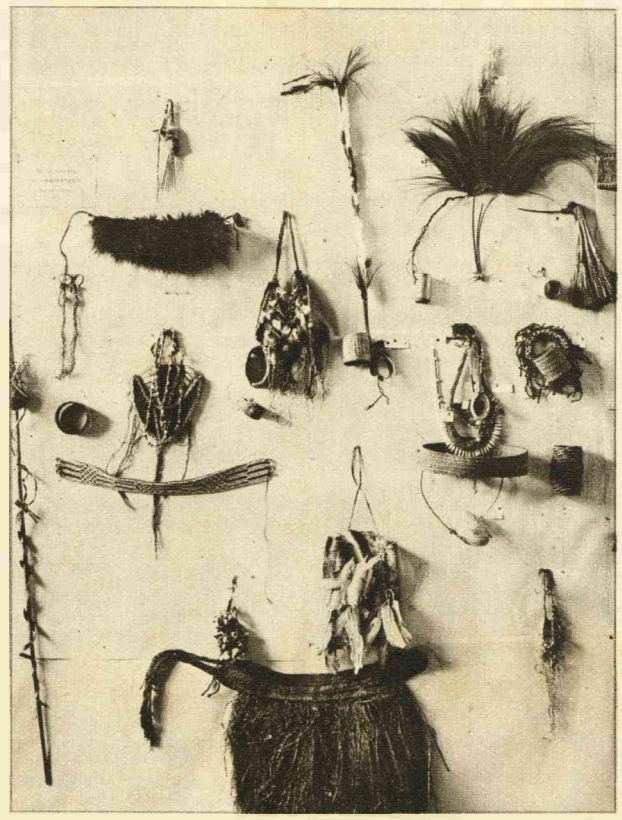
„Dat was ik juist van plan. Ik zal in Londen zooveel mogelijk omtrent hem te weten zien te komen. Ik zal Bonboirie bij de vertrekkende booten een oogje in het zeil doen houden terwijl ik op de stations door een paar geroutineerde politiebeambten de wacht zal laten houden.

Ik wou dat ik maar een draad in handen had . . . De kerel is een Indiër, en ik dacht eerst dat ik een goede stelling had opgebouwd, maar deze is door die geschiedenis met de te zware twintig-francstukken weer geheel omvergeworpen. Ik had de volgende conclusie gemaakt: de gewoonte van de Indiërs is om zooveel mogelijk goud te sparen, dat zij in den grond begraven . . . Oh, je moest eens weten hoeveel waarde aan gemunt goud de Indische grond bevat . . En daar hij een Indiër is, vermoedde ik dat hij stilletjes een paar honderd van die verborgen schatten opgegraven en naar Europa gebracht

DE TENTOONSTELLING IN HET RIJKS ETHNOGRAPHISCH MUSEUM TE LEIDEN.

In het Rijks Ethnographisch Museum te Leiden is een zeer belangwekkende tentoonstelling te bezichtigen van Indische sieraden en kleeding. Wij geven op deze pagina een drietal foto's van de meest interessante inzendingen. — Hierboven: Een jasje van boomschors, afkomstig uit Nieuw-Guinea. De kleeding van boomschors is in den laatsten tijd door den invoer van katoen in onbruik geraakt en doet bij enkele stammen nog slechts dienst als rouwkleeding. De versiering door beschildering is zeer eigenaardig en geeft een bijzonderen kijk op den smaak der inboorlingen van dit land.

DE TENTOONSTELLING IN HET RIJKS ETHNOGRAPHISCH MUSEUM TE LEIDEN.

Hoofd- en borstsieraden afkomstig uit Noord-Nieuw-Guinea. Deze sieraden zijn van verschillend materiaal vervaardigd en hebben niet zelden een beteekenis in verband met huwelijk, moederschap, e.d.g.

DE TENTOONSTELLING IN HET RIJKS ETHNOGRAPHISCH MUSEUM TE LEIDEN.

Verschillende versierselen van zuiver goud en weefwerk, afkomstig van Zuid- en Oost-Borneo, toebehoorende aan en gebruikt door den Kroonprins van Koetei. Deze sieraden zijn rijk met edelgesteenten bezet. *(foto's V.F.B.)*